

V ŘEKNI MI

Petr Schejbal

POHÁDKU

Řekni mi pohádku

Copyright

Autor: Petr Scheuer, 2013

Ilustrace: Daniela Scheuerová, 2013

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

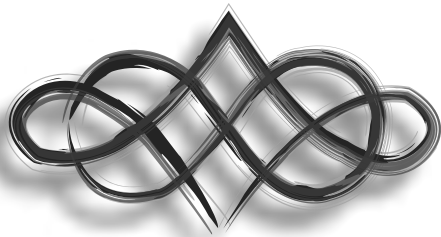
978-80-87976-23-4 (ePub)

978-80-87976-24-1 (mobipocket)

978-80-87976-25-8 (pdf)

Obsah

0 chlupatém drakovi	5
<i>pohádka z levé kapsy</i>	
0 bohatém kupci Lemualdovi	15
<i>pohádka z pravé kapsy</i>	
Zubatá pohádka	25
<i>pohádka z levé kapsy</i>	
Let dvou dětí na koštěti	33
<i>pohádka z pravé kapsy</i>	
Jako Fénix z popela	43
<i>pohádka z mamičiny kapsy</i>	
0 dvou bratrech, čarodějích	53
<i>pohádka z levé kapsy</i>	
0 babce-ťapce, kořenářce	63
<i>pohádka z pravé kapsy</i>	
Mrak-drak a dešťové perličky	71
<i>pohádka ze zadní kapsy</i>	
0 tom, co se líbí tatínkovi	81
<i>pohádka z náprsní kapsy</i>	
0 velikém domě	89
<i>pohádka ze dvou kapes a jedné malé kapsičky</i>	

O chlupatém drakovi

pohádka z levé kapsy

„Budeš mi dneska vyprávět pohádku?“ zeptal se kluk tatínka večer, cestou do postele.

„Jakou? O lidech? Nebo o zvířátcích?“

„O zvířátkách!“ zalíbilo se klukovi.

„Třeba o slonech?“

„Nebo ne! Radši o lidech,“ opravil se kluk.

„O princezně a princovi.“

„A o drakovi?“ položil se tatínek vedle něho na, koukal do stropu a přemýšlivě krabatil čelo.

„Není drak náhodou zvíře?“ zarazil se kluk.

„Asi je,“ připustil tatínek. „Tak teda o lidech a o drakovi, co nebyl zvířátko, ale byl zvíře. Strašný, zubatý tříhlavý zvíře.“

„A chlupatý,“ doplnil chlapec.

„Chlupatý? Drak snad nemá chlupy.“

„Tenhle jo.“

„Jo???“

„Jo! Prostě má chlupy,“ rozhodl hoch samozřejmě.

„Jako medvěd?“

„Takový! Aby mu nebyla zima.“
„A je hodnej?“
„To asi těžko, když žere princezny. Je to dravec přece, ne?“
„A umí mluvit?“ Vypτάval se tatínek dál.
...ticho. Žádná odpověď, jen hluboce zamyšlená klukova tvář.
„Asi neumí, vid’?“
...pořád stejně přemýšlivé ticho.
„Tak víš co?“
...chlapec rozpačitě krčí rameny a dívá se tatínka, co on vymyslel.
„Tak bude mít mluvčího papouška, aby řekl všechno za něj.“
„To je dobrý,“ směje se kluk. A tatínek začal vyprávět:

Takže kdesi hluboko v lese, v jedné velké, černé, plesnivé a studené jeskyni se usadil zlý, chlupatý drak. A hned poslal do zámku svého mluvčího papouška, aby panu králi vyřídil, že chce mít za týden k obědu prince a k večeři princeznu. A tři sudy černého piva k tomu. A velkou bednu cigaret.

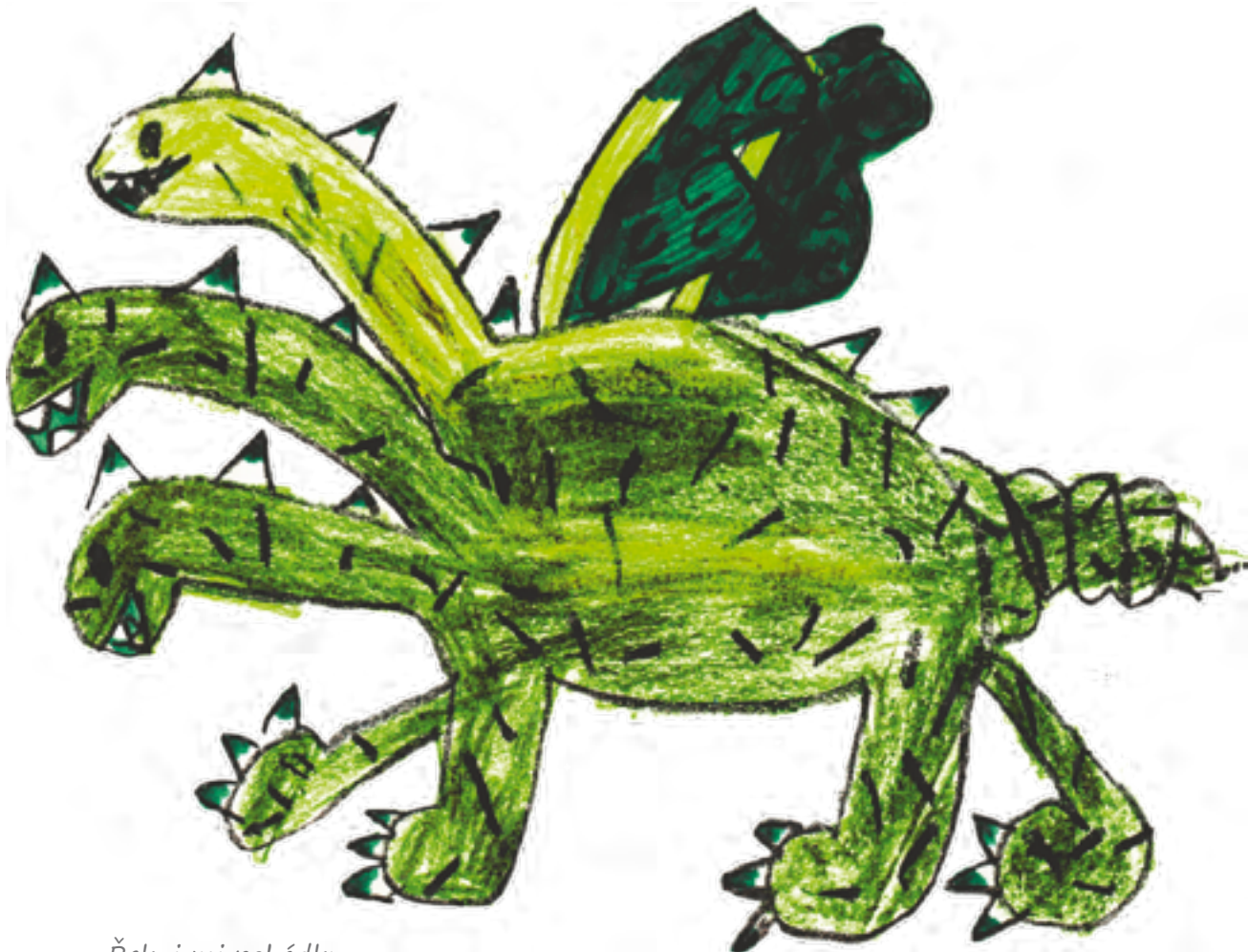
„A ten papoušek drakovi rozumí?“ skočil chlapec tatínkovi do řeči.
„Asi jo,“ řekl tatínek. „Naučil se to. A protože ostatní se to nenaučili, dostal u draka práci on. A teď už buď tiše, nebo zapomenu, jak to bylo dál,“ napomenul synka a chtěl pokračovat. Jenže klukovi se to nelíbilo.
„Měl radši zpívat, než pracovat pro draka,“ mračil se na papouška, co dělal mluvčího zlému drakovi.
„Papoušci zpívat neumí, jen skřehotají. A buď už tiše!“ zvedl otec přísně ruku. A chlapec se tedy zabořil do polštáře, rukou si zakryl pusou, aby už mlčela, a poslouchal.

Tatínku, podívej, jaký krásný papoušek k nám přiletěl, vběhla udýchaná princezna k panu králi do pokoje a táhla jej k oknu. Dole v zahradě seděl na jabloni velký pták s červenou chocholkou, modrožlutým chmýřím na hlavě, zelenožlutými křídly a stříbrošedou hrudí.

Toho chci, tati! Podívej, jak je krásný, vykřikovala princezna Vlasálie...

„Vlasálie???“ neudržel se hoch. „Proč Vlasálie? To je blbý jméno.“
„Tak Zlatovlasálie?“ nabízel otec.
„Tak jo, tak teda Vlasálie,“ mávl po krátkém váhání rukou. „Ale já bych jí teda říkal radši třeba Růženka,“ řekl. A tatínek se zamyslel, než začal mluvit dál:

Ty můj nejhodnější královský tatínku, já bych ho chtěla mít doma, žadonila princezna. Měla bych ho v kleci a chodila se na něj dívat. Ale Růženko, pohladil ji pan král. Jmenovala se Vlasálie, ale doma jí říkali Růženko. Podívej, jak je na tom stromě krásný, ukazoval na papouška. Když ho zavřeme do klece, peří by mu zplihlo, smutnil by a chřádnul a trápil by se, ztrácel by barvy a náladu a...

Nene! Zlobila se princezna. Tobě vadí, že by tady křičel!
Na to moudrý pan král nic neřekl a díval se raději z okna.

Dole v zahradě se zatím princ Adam, princeznin mladší bratr, škrábal na strom. Nejspíš chtěl ptáka chytit. Jenže papoušek zamával křídly, vznesl se do výšky – a zamířil k jejich oknu.

Zdravím, princezno, zaskřípal papouškovským hlasem. Za týden bude tvůj velký den.

On mluví! Vykulila oči Růženka, co se doopravdy jmenovala Vlasálie. Tatínku, prosím, já ho chci. Prosíím! Škemrala.

Zdravím, králi, pokračoval vrzavým hlasem papoušek. Tvoji dceru chce drak, a chce ji přesně za týden večer. Ne za ženu, ale k večeři.

Králi zbledla tvář a princezna se škaredě zamračila.

Jakej drak? Ty ho znáš, tati? Obrátila se na svého královského otce.

Můj drak, skřehotal papoušek. Já mu sloužím, protože jsem se dobře učil. A k tomu chce navíc tři sudy černýho piva a krabici pořádně silných a pořádně smradlavých cigaret. A k obědu, to bych málem zapomněl, ohlédl se drak dolů, kde se princ Adam natahoval pro největší a nejkrásnější jablko na celém stromě. K obědu si dá jednoho prince. Přesně tam toho! Ukázal křídlem na Adama. A nato odletěl pryč.

Princ Adam utrhł jablko pro svoji sestru, kterou sice zlobil a říkal jí Vlasatice-opice, ale měl ji rád a chtěl jí udělat radost. Když ale přišel nahoru, našel pana krále s princeznou, jak oba sedí, oba mlčí a oba se tváří strašlivě smutně.

Kde je ten papouch? Zeptal se, ale nečekal na odpověď. Chytej! Hodil červeňoučké jablíčko své sestře. To máš, aby ses netvářila jako brambora.

Jenže princezna se vůbec nepohnula a jablko se zakutálelo k oknu. Princ ho šel zvednout.

Co vám je? Divil se. A pan král na to tiše promluvil, že za týden je chce sežrat drak.

Princ mlčel. Sebral jablko a prohlížel si je. Jestli si nedělají legraci. Pak se do jablka zakousl.

Je dobrý, řekl. Co kdybysme tomu drakovi vysvětlili, že jíst jabka je zdravější než jíst praštěný princezny?

Ty seš hroznej, urazila se princezna.

Já jsem náhodou lahůdka, smál se princ. Skoro stejně zdravěj, jako jablka, řekl, a znovu se zakousl do svého jablíčka.

Nehádejte se! Okřikl je jejich královský otec.

On ať se nehádá, zašklebila se princezna.

Kdybys jedla jabka, byla bys taky chytrá, opáčil princ Adam.

Ať toho nechá, tati! Obrátila se princezna zlostně na pana krále. Ten ale jen mávl rukou.

Ještě toho dne se z království vypravilo deset rychlých poslů s dvaceti rychlými koňmi. Jeli do okolních království a vévodství a knížectví. *Potřebujeme pomoc*, stálo v listech, které vezli od pana krále okolním velmožům. *Potřebujeme, aby někdo zabil draka, který se rozhodl sežrat našeho mladého prince a naši mladou princeznu. Komu se to podaří, dostane půl království a ruku jasně princezny.*

Rádcí panu králi sice radili nabídnout i ruku jasného prince, ale moudrý pan král to neudělal. Jenže poslové se vrátili s nepořízenou a rádcí hned panu králi vyčítali, že je to jeho vina a kdyby princovu ruku nabídl, že by se třeba našel nějaký udatný šlechtic, který by chtěl mít za ženu jasného prince.

Moudrý pan král je však neposlouchal. *Nikdo nechce riskovat život, povzdechl si. Co ale budeme dělat?*

Tady je každá rada drahá, ozvali se rádcí. A čekali, kolik zlata jim zkroušený pan král za jejich rady nabídne.

Taková rada, která by nám pomohla, se nedá zaplatit, řekl král. A šel se projít po schodech ve věži, nahoru a dolů, dolů a nahoru, pořád dokola.

Zámek potáhli černým sukнем a v podhradí nechali vyvěsit černé prapory. Všichni v blízkém i vzdáleném okolí už věděli, jaké neštěstí potkalo jejich království. Brzy se podhradím roznesla i další

zpráva. Na zámek přijeli vyslanci z okolních království a vévodství a knížectví, aby moudrému panu králi nabídli, že se o jeho království postarají, až mu drak sežere děti.

Budete smutkem úplně zničený a království bude chátrat, přesvědčovali ho. My bychom se o to všechno postarali lépe. A rádi, vemlouvali se posmutnělému králi. I v podhradí se ale dozvěděli, že moudrý pan král dal všechny z hradu vyhnat.

Sedm dní uběhlo, týden byl pryč a chlupatý drak čekal na oběd. Kdyby ho nedostal, zničil by všechny a všechno. Celé království. A to král nemohl dopustit. Rozhodl se tedy, že bude s drakem bojovat sám. Navlékl si brnění, vzal svůj nejdelší meč, nejostřejší dýku a nejpevnější plášť, a vyrazil. V bráně však potkal prince Adama,

sedícího na svém nejdivočejším koni, který měl v jedné ruce svou nejtěžší sekeru a ve druhé svůj nejpevnější luk. Nejostřejší šípy měl v toulci na zádech a myslel si, že porazí klidně celý svět. Začali se hádat. Král chtěl, aby se princ vrátil, a princ chtěl, aby se vrátil král. *Jsi ještě moc mladý, nezvládneš to*, přesvědčoval Adama pan král. *Jsi už starý, nezvládneš to*, namítal princ Adam. *Království tě potřebuje*, křičel pan král. *Království potřebuje tebe*, volal stejně hlasitě Adam. Jeden druhého tak překřikovali - až nakonec oba vyrazili tryskem do lesa, ke dračí skále. Hnali se ve snaze doběhnout tam, porazit draka a zabít ho dřív, než ten druhý. *A mě tady necháte?!* Volala za nimi princezna. *Holka snad nemusí sedět doma! Nejsem o nic horší než vy!* Zlobila se. A nechala si vystrojit kočár a rozjela se za nimi. *To jsou celí oni, sobci*, stěžovala si cestou kočímu. A kočí mlčel a kýval hlavou, jak se kočár na kamenité cestě houpal.

Starý pan král se svým mladým synem vjeli mezi stromy - a tu vidí, že od dračí sluje se lesem táhne celé procesí lidí. Byl jich plný les - a všichni se smáli. Tedy skoro všichni. Ti zranění ne. Ti se jen bolestně usmívali.

Když se totiž královstvím rozneslo, co čeká jejich prince a princeznu, lidé se rozhodli, že jim pomohou. Nechtěli o svého moudrého a spravedlivého krále přijít. Nechtěli, aby jim místo něj pak vládl nějaký nový, cizí a možná hloupý, zlý a nespravedlivý král, pod kterým by chudli a trpěli. Domluvili se tedy, že na draka půjdou sami. Všichni. Jednoduše vzali svoje nářadí, jako třeba vidle, kosy a cepy, kladiva a motyky, řetězy a železné tyče a ostré řeznické nože a podobně, a tak ozbrojení vyrazili ještě v noci na draka. Ten se bránil, sekal je a škrábal a tloukl do nich ocasem a chňapal po nich zuby, i papoušek na ně vztekle křičel, že jsou hlupáci a nemájí se starat o věci, do kterých jim nic není. Ale oni bojovali až do konce - a draka zabili.

Kde je drak? Ptal se král prvních lidí, co v lese potkal.
Už není, smáli se oni.

A pan král tomu vůbec nerozuměl. *Co budeme dělat?* Zeptal se prince, který stál vedle něj, podobně zmatený.

Tak asi pojedeme sbírat jablka, ne? Řekl princ Adam.

Ale komu mám dát princeznu? A komu půl království? Přemýšlel král nad královským slibem, který dal – a který teď měl splnit.

Tak si ji necháme. A království taky, zasmál se princ, protože ještě nebyl starý a moudrý, takže nevěděl, že sliby se musí splnit. A ty královské, ty že se musí splnit úplně vždycky.

Jak se moudrý pan král díval na všechno to veselí a spokojenost, najednou se usmál, pokynul rukou, aby své zachránce pozdravil, a spolu s nimi sjížděl zpátky, ven z lesa.

Na kraj lesa mezitím dorazil kočár s princeznou.

Co se to děje, zírala princezna Růženka-Vlasálie.

Jedeme domů, princezno, už je po všem, výskali lidé jdoucí kolem.

Princezna nechápavě kroutila hlavou a její královský otec přijel k ní a potichu jí řekl, že to všechno jsou její ženichové. *Všichni?!* Vytřeštila zděšeně oči. Ale on se jen usmál a řekl, že to byl jen takový drsný královský vtip. *Neboj, dáme tě nějakému bohatému nemehlu,* řekl ještě a pohládl ji.

A protože to byl moudrý pan král, slezl z koně, princí nakázal slézt také, i princeznu sundal z kočáru a kočár i oba koně půjčil těm, kteří právě zachránili království. A lidé se projížděli na koních i v kočáře sem a tam, vozili se na střeše kočáru, jezdili na koních v sedě i ve stoje, ve dvojicích i ve trojicích, závodili a pořádali divoké jízdy a vyváděli různé další skopičiny, až byl kočár úplně zničený a koně tak zchvácení, že se sotva hýbali.

Moudrý pan král se ale pořád jen usmíval. Večer dal na nádvoří uspořádat velkou slávu, jídla a pití pro všechny dostatek, narychlo přivezli houpačky a kolotoče, zavolali břišní tanečnice a polykače ohně a krotitele hadů a spoustu jiných komediantů, aby se lidé mohli dosyta povесelit.

Nebudou chtít tu půlku království? Ptal se princ Adam, když se ně dívali z balkonu.

A co když budou chtít mě!? Vykukovala princezna bojácně zpoza králova pláště.

Nebudou, smál se královský otec.

Proč by mě nechtěli? Vždyť jsem hezká, ozvala se uraženě. Ale pak byla ráda a ze svého úkrytu povylézala. *Fakt mě nebudou chtít?* Ujišťovala se opatrně.

A kdo? Který z nich? Ukázal moudrý pan král na zástupy lidí dole. *Oni by se neuměli dohodnout,* řekl a pozdravil veselící se dav rukou. *Ale jeden tam je,* obrátil se na princeznu. *Poznáš ho?*

Jeden? Ujišťovala se, že nebude mít ženichů víc. *A který?* Zvědavě si prohlížela tu hromadu lidí dole.

A královský pan tatínek jí ukázal vévodu ze Zlatých vrchů, pro něhož nechal poslat a se kterým se dohodl, ať se přidá k lidu slavícímu zabití draka a ať slaví, jako by také s drakem bojoval.

Nevypadá špatně, zamrkala princezna.

A zítra, když budou ještě všichni unavení, přijde požádat o tvou ruku. A já splním královský slib, řekl moudrý pan král.

Ale to bude podvod, ne? Divil se princ Adam.

Lhát bude on, že zabil draka, pokrčil král rameny. *Ale já takovou drobnou lež rád přijmu, abys byla šťastná,* pohladil princeznu Růženku-Vlasálii.

A všichni tři spokojeně shlíželi dolů na nádvoří.

Pan král byl šťastný, že se mu podařilo hezky vyřešit tak složitou situaci, nejdřív s drakem a pak s ženichem pro princeznu.

Princezna byla ráda, že jejím ženichem nebudou všichni, co draka porazili. Vévoda ze Zlatých vrchů se jí navíc líbil, a když na ni zdola mával a posílal jí vzdušné polibky, docela se začínala těšit, až ho zítra pozná.

A princ? Ten dělal své sestře za hlavou dvěma zdviženými prsty zaječí uši a tvářil se také spokojeně.

“
„Ale kde mají královnu?“ Zeptal se hoch, když se tatínek odmlčel.
„Královnu?“ zarazil se on. „To je pravda, na tu jsem úplně zapomněl,“ řekl. A hned to napravil:

•

Já jsem vám říkala, že to nakonec všechno dobře dopadne, ozvalo se za nimi. Byla to paní královna. Krásná a usměvavá, jako vždycky, se připojila k nim. Nemávala rukama, ani na lidi dole nevolala, jen se také šťastně usmívala a tiskla se přitom ke králi, svému moudrému muži – a otci jejích dětí.

„[”]Takže to dopadlo dobře?“ Zeptal se hoch ještě.
„Já myslím, že jo,“ řekl tatínek. „Všichni byli spokojení, tak to je dobrý, ne?“
„Ale podváděli,“ namítl synek.
„To není dobře, to máš pravdu,“ uznal otec. „Ale kdyby nepodváděli, bylo by to lepší?“
„Podvádět se nemá,“ nesouhlasil chlapec.
„Takže to dopadlo špatně?“ posmutněl tatínek.
„Nedopadlo,“ vrtěl hlavou. „Všichni byli spokojení přece.“
„Takže to dopadlo dobře, ale udělali to špatně, jo?“
„Jo. Přesně tak,“ přikývl hoch.
„Tak dobrou noc,“ pohládl ho tatka. „Já se na ně budu chvíli zlobit, a ty můžeš mít radost, že to dopadlo dobře, jo?“
„Tak jo,“ souhlasil. „Tak dobrou.“

